

Nejvyšší soud v trestní věci proti J. G. a spol. pro zločin vojenské zrady o stížnosti obžalovaného K. S. do rozhodnutí předsedy odvolacího senátu vrchního soudu v Bratislavě ze dne 22. února 1933 a o žádosti téhož obžalovaného za postup podle § 332 odst. III. tr. ř. v zasedání senátu, konaném dne 25. února 1933 takto se usnesl: Stížnost se odmítá. Žádosti se nevyhovuje.

D ů v o d y:

Obžalovaný K. S. podal u vrchního soudu v Bratislavě žádost za opravu protokolu o odvolacím hlavním přelíčení. Předseda odvolacího senátu žádosti této částečně vyhověl, částečně nevyhověl. Do oné části rozhodnutí, již žádosti nebylo vyhověno, podává obžalovaný stížnost, v níž se domáhá toho, aby protokol byl opraven ve smyslu jeho žádosti, případně žádá, aby ve smyslu § 332 odst. III. tr. ř. bylo dovoleno, aby byl proveden opačný důkaz o části, proti které byla činěna námitka. Poněvadž o žádosti rozhodl předseda odvolacího senátu, nikoli tedy soud odvolací, jest stížnost do tohoto rozhodnutí nepřipustná a byla jako zákonem vyloučená odmítnuta. Nepřipustnost této stížnosti plyne zřejmě z ustanovení § 332 odst. III. tr. ř., podle něhož v případě, že předseda odepře provést opravu protokolu, může vyšší soud pouze dovoliti, aby byl proveden opačný důkaz o části, proti které byla činěna námitka. Pokud stěžovatel činí návrh i na toto opatření, nebyl návrh tento uznán podstatným, protože podle prohlášení předsedy senátu, obou přísedících a zapisovatele odpovídá protokol, o odvolacím hlavním přelíčení sepsaný, skutečnosti.

Čís. 4643.

Prečinu násilia proti orgánu vrchnosti — spáchaného nebezpečným vyhrážaním — sa dopúšťa, kto, byvši s koňmi orgánom vrchnosti pri výkone jeho povolania zadržaný, udre do koní, aby vynútil svoje prepustenie.

(Rozh. z 25. februára 1933, Zm IV 19/33.)

Na jvyšší súd v trestnej veci, zavedenej pred krajským súdom v Košiciach proti J. H., obžalovanému z prečinu násilia proti orgánu vrchnosti, na základe verejného pojednávania o zmätočnej sťažnosti obžalovaného vyniesol rozsudok, ktorým zmätočnú sťažnosť, nakoľko bola založená na bode 1 a) § 385 tr. p. a neopierala sa o zistené skutočnosti, odmietol, ináčej však ju zamietol.

Z d ô v o d o v:

Vrchný súd za pravdivé prijal, že mýtnik A. V. chcel obžalovaného a jeho povoz zadržať a vrátiť pre nezaplatenie márne požadovaného mýtného v sume 1 Kč, a za týmto cieľom chytil kone za uzdu, na to

uderil obžalovaný bičom do koní a mýtnik, aby mu nebolo ublížené na tele, bol prinútený odskočiť od koní a nechať ujechať obžalovaného s jeho povozom. Správny je síce názor sťažovateľov, že horeuvedeným činom sa nedopustil obžalovaný násilia proti poškodenému. Mýlili sa súdy nižších stolíc, keď mali za to, že horeuvedený čin treba považovať za násilie, lebo zo zistených skutočností neplynie, že kone sa pohnuly skorej než poškodený od nich odskočil. Z toho však ešte neplynie, že obžalovaný by nebol sa dopustil prečinu násilia proti orgánu vrchnosti. Tento čin je možno spáchať alebo násilím, alebo nebezpečnou hrozbou. Čin obžalovaného vyčerpáva pojem nebezpečnej hrozby, lebo poškodený bol by mohol utrpeť ublíženie na tele, keby nebol pustil uzdu koní, do ktorých obžalovaný udel a takto ich popohнал. Obžalovaný práve preto udel do koní, aby takto vynútil, aby poškodený ho pustil. Čin obžalovaného vyčerpáva tedy skutkovú povahu prečinu podľa odst. II. § 4 zák. čl. XL:1914. Preto nemýlil sa vrchný súd, keď obžalovaného za vinného uznal.

Čís. 4644.

Obžalovací právo soukromého obžalobce, pokud jde o přečiny a přestupky proti bezpečnosti cti, je právem ryze osobním, nepřenositelným a neděditelným a tak úzce spjatým s osobou soukromého obžalobce, že jeho smrtí zaniká, ať nastala ve kterémkoli období řízení, tedy i v řízení opravném.

Smrtí soukromého obžalobce a tím nastalým zánikem obžalovacího práva (*ius personalissimum*) zaniká i zmocnění, které soukromý obžalobce za svého života ve smyslu § 50 tr. ř. udělil; nelze tu užítí ani předpisů § 1022 obč. zák., ani předpisů §§ 31, 35, 155 c. ř. s.; opravný prostředek provedený ještě za jeho života nestává se však bezpředmětným, nýbrž musí o něm opravná stolice jednati.

Stávka není nedovoleným činem trestným.

Stíhací úkony, jimiž se přetruhuje promlčení, jsou uvedeny v §§ 227 a 531 tr. zák. jen příkladmo; vyžaduje se však, by stíhací úkon směřoval proti osobě podezřelého (pachatele) a byl adaequátní těm, které jsou tam uvedeny; nespadá sem dotaz na okresní úřad, kdo je majitelem a správcem tiskárny.

(Rozh. ze dne 28. února 1933, Zm I 878/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromých obžalobců Františka L-a a Emila G-a do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Plzni ze dne 27. června 1931, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle §§ 488 a 493 tr. zák. a § 1 zákona čís. 124/1924 a pro přestupek podle §§ 6 a 24 zákona čís. 124/1924, zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.